

Kwiaty z Bożego Ogrodu

Bezpłatny dodatek — wychodzi raz w tygodniu

Redaktor: Bonifacy Chmielewski

Nr. 25.

Chojnice, dnia 21. VI 31.

Rok 2.

Ewangelja

na niedzielę czwartą po Świątkach

zapisana u św. Łukasza, rodz. 5, w. 1—11.

W on czas: Gdy rzesze cisnęły się do Jezusa by słuchać słowa Bożego, On właśnie stał nad jeziorem Genezaret. Widząc zaś dwie łodzie, stojące przy brzegu — rybacy bowiem wysiedli i płukali sieci — wszedł do jednej łodzi, która była Szymona i poprosił go, aby nieco odbił od brzegu. I usiadłszy, nauczał rzesze z łodzi.

A gdy skończył przemowę, rzekł do Szymona: Wyjedź na głębie a zapuśćcie sieci wasze na połów. Ale Szymon odezwał się i rzekł doń: Mistrzu mozoliliśmy się przez całą noc, a niceśmy nie ułowili, ale na twe słowo zarzucę sieć. I gdy to uczynili, zagarnęli wielkie mnóstwo ryb, a sieć ich rwać się zaczęła. To też skinęli na towarzyszków, co byli w drugiej łodzi, by im przyszedli z pomocą. Ci nadpłynęli i napełniono obydwie łodzie, tak, że o mało nie zatoneły. Widząc to Szymon Piotr, przypadł do kolan Jezusa, mówiąc: Panie, wyjdź odemnie, bom człowiek grzeszny; Na taki bowiem połów ryb, jakiego dokonali, osłupienie ogarnęło je go i wszystkich, co z nim byli; a podobnież i Jakóba i Jana, synów Zebedeuszowych, którzy byli towarzyszami Szymona. Jezus jednak rzekł do Szymona: Nie bój się! Odtąd już ludzi łowić będziesz. A wyciągnąwszy łodzie na brzeg, rzucili wszystko i poszli za Nim.

Jaka ufność w Bogu być powinna.

Co za ufność Piotra w Jezusie Chrystusie! „Nauczycielu“, woła, przez całą noc pracując, niceśmy nie ułowili, wszakże na słowo twoje zapuśćczę sieć“. I nie zawiódł się w swej ufności. „Gdy to uczynili, zagarnęli ryb mnóstwo wielkie, i rwała się sieć ich“. Tak i nasze prace cielesne i duchowe nie mają powodzenia, jeżeli je bez ufności w Bogu wykonujemy. Towarzyszy zaś nam błogosławieństwo Boże, jeżeli ufność naszą pokładamy w Bogu. Rozważmy tedy, jaką to ufność nasza w Bogu być powinna,

Ufność nasza w Bogu powinna być nadprzyrodzoną, i to ze względu na swe pochodzenie, przedmiot i powód.

Ufność, jako należąca do nadziei, jest darem Bożym, wlaną przez Ducha Świętego w duszę razem z łaską uświęcającą. Taka jest nauka Kościoła. To wyraża też św. Piotr apostoł, pisząc: „Błogosławiony Bóg i Ojciec Pana naszego Jezusa Chrystusa, który wedle wielkiego miłosierdzia swego odrodził nas ku nadziei żywej“. My więc już przez Chrześc. św. uzdolnionymi zostaliśmy do ufania w Bogu, a to ufanie ma się w nas rozwijać i wznosić mianowicie przez modlitwę. „Boście“, pisze św.

Paweł apostoł „nie wzięli ducha niewolnictwa znowu bojaźni, aleści wzięli ducha przywłaszczenia za syny, przez którego wołamy: Abba (Ojciec)“. Ten że apostoł prosi Boga, aby jako „Bóg nadziei wiernych napełnił wszelką radością i pokojem w wierzeniu, aby obfitowali w nadziei“.

Bóg jest więc dawcą chrześcijańskiej nadziei i ufności, ale jest też jej głównym przedmiotem. Posiadać Boga tu na ziemi przez łaskę a w niebie przez udział w chwale, do tego przedewszystkiem odnosić się ma nadzieja nasza. To co Bóg powiedział do Abrahama: „Nie bój się, jam jest obrońcą twoim i zapłatą twą zbyt wielką“, stosuje się do każdego sprawiedliwego. Oglądać i posiadać Boga w niebie nazywa Pismo św. „żywotem wiecznym“. Tego więc spodziewać się mamy i wszystkie go tego, co doń prowadzi, mianowicie odpuszczenia grzechów i łaski do życia pobożnego. Ufność nie traci charakteru nadprzyrodzonego, jeżeli się spodziewamy od Pana Boga dóbr doczesnych, o ile nam służą do dostąpienia szczęśliwości wiecznej. Są one nam do tego pomocne, jeżeli ich używamy, aby „dobrze czynić, w uczynki dobre się z bogacić. Łacno dawać, użyczać, skarbić sobie grunt i bry na potem, aby dostąpić żywota wiecznego“, jak pisze św. Paweł apostoł.

Nadprzyrodzoną ma być nadzieja, też ze względu na powód, a tym jest Bóg, Jego wszechmocność i miłość, Jego wierność w dotrzymywaniu obietnic. Już król prorok pełen ufności w Bogu. Mówi „On Bóg i zbawiciel mój, pomocnik mój; w Bogu zbawienie moje i chwała moja; Bóg pomocy mojej i nadzieja moja jest w Bogu. Miejcie nadzieję w Nim wszelkie zgromadzenie ludzi, wylewajcie przed Nim serca wasze. Bóg pomocnik nasz na wieki. Psalmista podnosi też, że „omylni synowie człowieczy“. Dla tego napomina: „Nie ufajcie w książkach, w synach człowieczych, w których nie masz zbawienia. Błogosławiony, którego Bóg Jakóba pomocnikiem, nadzieja jego w Panu Bogu jego, który stworzył niebo i ziemię, morze i wszystko co w nich jest“. Dziwi się niejeden, czemu to Bóg dopuścił, że niewinny Józef aż trzy lata siedzieć musiał w więzieniu. Ojcowie Kościoła słusznie domyślają się, że to stało w skutek jego niedostatecznej ufności w Bogu. Albowiem przepowiadając pod czaszemu, że po trzech dniach wróci do urzędu, rzekł mu: „Tylko pamiętaj na mnie, gdy się będziesz miał dobrze, a uczyni ze mną miłosierdzie, abys nadmienił Faraonowi iżby mnie wywiódł z tej ciemnicy“. Ufał więc człowiekowi, ale się omylił, bo ten o nim „zapomniał“, i przypomniał go sobie dopiero, gdy Bóg zrzucił sen Faraonowi. Bóg wyraźnie zaręczył nam, że chce naszego zbawienia, a że jest wszechmocnym i nas miłuje jako dzieci, możemy mieć pewność, że w rzeczach zbawienia spełni, co przybiecał. A choć jesteśmy grzesznikami, możemy polegać na zasługach Jezusa Chrystusa, który za nas zadośćuczynił i wyjednał nam potrzebne łaski.

Ufność nasza w Bogu powinna być, po drugie, niezachwianą w tem wszystkim co nam jest do zbawienia potrzebnem.

Ponieważ ufność nasza polega w Bogu wszechmocnym a nas miłującym miłością ojcowską, przeto ma być niewzruszoną żadnym powiewem wątpliwości, w tych rzeczach, które są nam od Boga przyobiecane. Chrystus Pan takiej ufności wymaga, mówiąc: „Miejcie wiarę Bożą (ufność w Bogu). Zaprawdę mówię wam, iż ktobykolwiek rzekł tej górze: Podnieś się a wrzuć się w morze, a nie wątpiłby w sercu swoim, aleby wierzył, że się stanie coby jedno rzekł, stanie się mu“. Dla tego św. Paweł apostoł napomina: „Trzymajmy się wyznania nadziei naszej nie chwając się, boć wierny jest, który obiecał“. Jako wzór ufności stawia nam Abraham, „który przeciw nadziei w nadziei uwierzył że miał zostać ojcem wielu narodów, i nie osłabiał w wierze, w obietnicy Bożej z niewiary nie wątpił, ale się umocnił wiarą, dostatecznie wiedząc, iż cokolwiek (Bóg) obiecał, mocen jest i uczynić“.

Niezachwianą ufność powinniśmy mieć szczególnie w modlitwie, kiedy Boga prosimy o jaką łaskę potrzebną nam, albo choć tylko pożyteczną. Chrystus Pan zarecza nam: „Wszystko o cokolwiek modłąc się prosicie, wierzcie i otrzymacie, a stanie się wam“. Św. Jakób apostoł pisze: „Jeśli który z was potrzebuje mądrości, niech prosi od Boga, który obficie wszystkim daje a nie wymawia, a będzie mu dana. A niech prosi z wiarą, nic nie wątpiąc. Bo kto wątpi, podobny jest wału morskemu, którego wiatr wzrusza i tam i sam nosi; przetoż niech on człowiek nie mniema, aby co miał wziąć od Pana“. „Przystąpmy tedy“, woła św. Paweł apostoł, „z ufnością do stolicy łaski, abyśmy otrzymali miłosierdzie i łaskę znaleźli ku pogodnemu ratunku“. Liczne cuda zdziałał Chrystus Pan tylko na pokładających w nim ufność. Sam cudowne uzdrowienia przypisywał wierze proszących, mówiąc: „Wiara twoja uzdrowiła cię“. Do zaufania zachęca. „Widząc Jezus wiarę ich, rzekł powietrzem ruszonemu: ufaj synu“. O, niewiasto, wielka jest wiara twoja“. „Usłyszawszy Jezus, dziwował się... Nie znalazłem tak wielkiej wiary w Izraelu“. Srofuje uczniów swoich za to, że małą i bojaźliwą mają wiarę: „Czemu bojaźliwi jesteście, małej wiary“? „Jeszczeż nie macie wiary“? Wedle wielkości wiary wymierza wielkość dobrodziejstw swoich: „Wedle wiary waszej niechaj się wam stanie“. „Jakoś uwierzył, niech ci się stanie“. Pewnego razu ojciec stroskany opisuje Zbawicielowi cierpienia swego syna opętanego od złego ducha, i błagając o litość mówi: „Możesz — li co, ratuj nas zlitowawszy się nad nami“. Otóż co na tę prośbę odpowiada Pan Jezus: „Jeśli wierzyć możesz, wszystko jest podobno wierzącemu“. Najtrudniejsza rzecz, zachować niezachwianą ufność w cierpieniach i utrapieniach. Ale niema powodu nie ufać, gdyż Bóg jest wszechmocny i nas miłuje jako dzieci. Chrystus Pan przeto dodaje nam odwagi, wołając: „Na świecie ucisk mieć będziecie, ale ufajcie, jam zwyciężył świat“. Dla tego mówi św. Paweł apostoł „Jeśli Bóg za nami, któż przeciwko nam“? Módl się z królem prorokiem: „W Tobie Panie nadzieję mam; niech nie będę zawstydzon na wieki, w sprawiedliwości twojej wybaw mię“.

Ale aby ufność nasza była skuteczną, potrzeba abyśmy się o czystość serca starali. Św. Jan Ewangelista pisze: „Najmilsi, jeśli by nas serce nasze nie winowało, ufanie mamy w Bogu; i o cokolwiek byśmy prosili, weźmiemy od niego; bo przykazania

jego chowamy, i to co się przed nim upodobało, czynimy“. W stanie grzechu śmiertelnego nie możemy nic zasługującego na żywot wieczny czynić, chociaż jeżeli w takim stanie ufamy w Bogu, nie jest to daremne, lecz wyjednywa nam łaskę nawrócenia. Przeto przynajmniej ze skruszonym sercem ufajmy w Bogu i spodziewajmy się od Niego przede wszystkim odpuszczenia grzechów. Prawo zaś do tego, aby Bóg spełnił o, o co Go z ufnością prosimy, nabywamy dopiero przez łaskę uświęcającą, a więc wtedy, gdy jako latorośle stojmy w organicznym związku z winną macicą, którą jest Zbawiciel nasz Jezus Chrystus. Przy ufności naszej powinniśmy zatem jak najsumienniejszym przykazania Boże i kościelne zachowywać. Toć Chrystus Pan powiada: „Nie każdy, który mi mówi: Panie, Panie, wnijdzie do Królestwa niebieskiego, ale który czyni wolę Ojca mego, który jest w niebiesiach, ten wnijdzie do Królestwa niebieskiego“. Byłoby to zuchwałością, licząc na miłosierdzie Boskie, bez bojaźni coraz bardziej w grzechy, brnąć i pokutę aż do śmierci odkładać.

Ufność nasza w Bogu powinna być, nareszcie, pokorną, to jest nie polegającą na własnych siłach i złączoną z zbawienną bojaźnią.

Ufność nasza w Bogu jest tem doskonalsza, im więcej własną nieudolność i nędzę uznajemy. Dla tego upomina mądry Salomon: „Miej ufność w Panu ze wszystkiego serca swego, a nie polegaj na roztropności twojej“. Chrystus Pan przypomina nam naszą nieudolność, mówiąc: „Bezemnie nie czynić nie możecie“. Św. Paweł apostoł uprzedzamnia nam, żeśmy „nie dostateczni sami z siebie co myśleć, jako sami z siebie, ale dostateczność nasza z Boga jest“. Na innym miejscu mówi: „Bóg jest, który sprawuje w nas chcenie i wykonanie“. Zarecza też św. Piotr: „Bóg pysznym się sprzeciwia a pokornym łaskę daje“. Widzimy to najjawniej na pokornym celniku, który choć był grzesznikiem osiągnął usprawiedliwienie, o które z pokorą i ufnością prosił.

Pokorne uznanie naszej własnej nieudolności obudzi w nas zbawienną bojaźń, czy też godnym jesesmy zmiłowania Bożego. Już mądry Salomon powiada: „W bojaźni Pańskiej ufanie mocy“; a Jezus syn Syracha woła: „Którzy się Pana boicie miejcie nadzieję w nim“. I psalmista sądzi, że „Pan kocha się w tych, którzy się go boją, i w tych, którzy nadzieję mają w miłosierdziu jego“. Taka zbawienna bojaźnią mamy być przejęci, jak św. Paweł apostoł, który pisze: „Karzę ciało moje i w niewolę podbijam, bym smac innym przepowiadając, sam nie został odrzuconym“. „Albowiem się w niczem nie czuję; ale nie przeto jestem usprawiedliwiony, a który mnie sądzi, Pan jest“. Dla tego napomina: „Kto mniema, iż stoi, niech patrzy, aby nie upadł“. „Z bojaźnią i ze drżeniem zbawienie wasze sprawujcie“. Amen.

Wielkiego Ojca Wielki Syn.

(Dokończenie.)

Ale niebawem zachorował i zmuszony został do powrotu. W drodze do Hiszpanji spotkała żeglarzy burza i zagnała okręt do Messyny. Tutaj doszła św. Antoniego wieść, że św. Franciszek ba-

wi właśnie w Assyżu. Udał się do niego i przejęty rozmowami z tym świętobliwym mężem, postanowił pozostać we Włoszech. Ale wadę jego ciała i skromna niepozorna powierzchowność, pod którymi starannie ukrywał wielkie przymioty ducha i umysłu sprawiły, że wszędzie spotykała go odmowa przyjęcia. Sam św. Antoni w wielkiej pokorze uznawał się niegodnym sprawowania kapłańskich obowiązków, poprosił zatem, aby go posłano do klasztoru św. Pawła w górach, gdzie bracia wiedli pustelnicy żywot. Jednakże przypadek wykazał w skromnym zakonniku niezwykle zdolności kaznodziej-skie i św. Franciszek dowiedziawszy się o tem, wysłał go do Verceli na naukę teologii, której później on sam uczył w Bononji, Tuluzie, Montpellier i Padwie.

Wszedłszy na właściwą swemu powołaniu drogę i poświęciwszy się przewodnictwu dusz, św. Antoni pełen Ducha św. zabłysnął teraz świetną wymową i kazaniem swemi porywał wiernych. Ilkroć przemawiał, kościoły pomieścić nie mogli łaknących jego słowa tłumów i nieraz musiano wystawiać ambonę na polu. Pełen gorliwości apostoł-skiej, św. Antoni głosił wszystkim miłość wzajemną i zgodę, przemawiał do sumienia grzeszników, błędzących we wierze i oświecał i skłaniał do powrotu na łono Kościoła. Siła jego wymowy czarowała wiernych i w serca ich wlewała płomień religijnego zapалу. Papież słuchając raz jeden jego kazania, nazwał go „skrzynią pisma Bożego i młotem odszczepieńców“.

Razu pewnego zdarzyło się, że św. Antoni przemawiał do zgromadzonych kacerzy, którzy nie chcąc słuchać jego przekonujących wywodów, zatykali sobie uszy. Z natchnienia Bożego zaprowadził ich wtedy na brzeg morza i zaczął przemawiać do ryb, które wytknąwszy z wody główki, słuchały go z uwagą. Widok ten poruszył zatwardziały odszczepieńców i prawie wszyscy nawrócili się.

Św. Franciszek uznając wysoką naukę św. Antoniego i świętobliwość (w jego ręce jego złożył zwierzchnictwo nad naukowym kierunkiem zakonu i mianował go prowicjalem Romanji. Ponieważ jednak krępowało to zbyt jego działalność misyjną, św. Antoni złożył później tę godność i już tylko głosił słowo Boże, przebiegając niestrudzenie Włochy, Francję i Hiszpanję. Niejednokrotnie nadzwyczajne i cudowne zdarzenia stwierdzały, wobec słuchającego tłumy, że prawdziwie z nieba czerpał on natchnienie i otrzymywał pomoc w swej apostoł-skiej pracy. M. in. zdarzało się, iż słowa św. Antoniego słyszały osoby znajdujące się w znacznym od niego oddaleniu, gdyż mimo gorącej chęci, okoliczności nie pozwoliły im pójść na jego kazania.

Same jeszcze cuda wsławiły św. męża a jednym z najwięcej znanych jest zdarzenie potwierdzające obecność Bożą w Najśw. Sakramencie. Gdy bowiem kacerz pewien prawdzie tej zaprzeczył, św. Antoni pokazał jego osiołkowi Hostję św. i sprawił, że wygłodniałe zwierzę odwróciło głowę od obroku, który mu podawał bluźnierczy jego pan, a kornie zgięło kolana i oddało cześć ukrytemu w Eucharystji św. Panu wszelkiego stworzenia. Cuda takie nawracały wielu zatwardziały grzeszników a wiernych utrwalały we wierze.

Ale nadmierna i uciążliwa praca apostoł-ska połączona z umartwieniem ciała, rychło podkopała siły świętego i licząc zaledwie 34 lat, w czasie

pobytu w Padwie zmarł dnia 13 czerwca 1231 r. przepowiedziawszy naprzód dzień swego zgonu. Papież Grzegorz IX kanonizował go w pierwszą rocznicę śmierci a w 31 lat później wystawiono w Padwie jed jego wezwaniem wspaniałą bazylikę, w której spoczywa ciało Świętego — cel pielgrzymek nie tylko mieszkańców Włoch, ale także wszystkich cudzoziemców, przybywających do tego kraju.

W obecnym czasie u grobu wielkiego Świętego specjalne odbywają się uroczystości, a zwłaszcza w rocznicę jego śmierci, dnia 13 czerwca. Na upięk-szenie bazyliki św. Antoniego składały się całe wieki, szereg mistrzów dłuta i pędzla poświęcał na to swój czas i talent. Od 24 lat podjęto nowe w tym kierunku prace, w szczególności koło pokrycia sklepienia świątyni wspaniałymi freskami. Jak o-powiadają miejscowi OO. Franciszkanie, do ukoń-czenia dzieła potrzeba jeszcze kilkadziesiąt lat, głównie z tego powodu, że połączone to jest z wielkimi kosztami.

Bazylika św. Antoniego posiada szereg kaplic należących do różnych narodowości. Polacy mają również swoją kaplicę z obrazem św. Stanisława Biskupa, pędzla artysty Popiela oraz z popiersiem Sobieskiego. Oczywiście najwspanialej przedstawia się kaplica poświęcona św. Antoniemu. Grób umieszczony pod wysuniętym nieco ołtarzem, zamknięta od tyłu spiżowe drzwi, ściany kaplicy pokrywane marmurowe płaskorzeźby, dłuta Sauso-wina i Lombarda, przedstawiające różne cuda Świętego — „Il Santo“, jak mówią w Padwie. W osobnej kaplicy umieszczone są w witrach tylnych ściany relikwie, m. in. język Świętego i różne inne drogocenne pamiątki, jak kielichy, relikwiarze itd.

Najśw. Serce Pana Jezusa

Oddając cześć Najśw. Sercu najukochańszego Pana naszego Jezusa Chrystusa, najprzedniejszych dobrodziejstw Jego miłości pamiątkę obchodzimy.

Błogosław duszo moja, Panu: a nie zapominaj żadnego z dobrodziejstw Jego.

Pan Jezus umiłował swych, którzy byli na świecie, do końca ich umiłował.

Przeszedł, czyniąc dobrze i uzdrawiając wszystkich opętanych od diabła.

Uniżył samego siebie, stawszy się posłusznym aż do śmierci, a śmierci krzyżowej.

Odkupił Pan lud swój.

Był wydany w ręce pogan; był zelżony i ubiczowany i oplwany, a po ubiczowaniu i cierniem ukoronowaniu ukrzyżowany.

I żali się Pan Jzus słowami Psalmu:

Boże, Boże mój, wejrzyj na mnie, czemuś mnie opuścił?

A jam jak robak, a nie człowiek: pośmiewisko ludzi, i wzgarda spóółstwa.

Wszyscy, którzy mnie widzą, naśmiewają się ze mnie; lżą usta i potrząsają głową.

Przebodli ręce moje i nogi moje.

Rozdzielają sobie szaty moje, a o suknię moją miotają losy.

Rozmnożyli się nad włosy głowy mojej ci, którzy mnie nienawidzą bez przyczyny. Zmogli się nieprzyjaciele moi, którzy mnie prześladują niesprawiedliwie.

Jam ci jest biedny i zbolaly.
Czekam, ktoby się mnie uzalil, a nie bylo i
kto by pocieszyl, a nie znalazlem.

I dali mi zolc na pokarm moj; a gdym pragnal
napoilli mnie octem.

Dzisiaj w te uroczystosc Najsw. Serca Pana
Jezusa, zapytajmy sie — wszyscy — samych siebie
czy i na nas nie zalil sie nasz Zbawca, ze za te
dobrodziejstwa bez miary, ktorymi nas obsypal w
szczodrosci swojej, odpłacamy mu niewdzieczno-
scia, wzgarda, opuszczeniem...

Czyz i my po wielekroć razy nie dajemy Panu
Jezusowi zolci na pokarm i napoj? Czyz i my, gdy
P. Jezus pragnie milosci, nie pojmy go octem wzgar-
dy, lekcewazenia?

Zalujmy, — przyrzeczmy poprawe!!!... Zmień-
my zycie!!!

Najslodszy Jezu, Zbawicielu rodzaju ludzkie-
go, wejrzyj na nas u stop twoich pokornie sie ko-
rzacych, Twojmy jesteśmy i Twoimi byc pragniemy
abyśmy zaś tem scislej mogli z Tobą byc złączeni,
Najswietszemu Sercu twojemu z własnej woli sie
oddamy

I pamietamy, Panie Jezu, na slowo, ktoreś
rzekl: Nie kazdy, kto mi mowi: Panie, Panie! wni-
dzie do krolestwa niebieskiego, ale ten, kto speinia
wole Ojca mego który jest w niebiesiech, ten wni-
dzie do krolestwa niebieskiego.

Przyrzekamy wiec zachowywac przykazania.
Bo chcemy trwac w milosci twojej, a Tyś powie-
dzial: Trwajcie w milosci Mojej! Jesli przykaza-
nia moje zachowacie, bedziecie trwali w milosci
Mojej.

I inne slowa wyrzekles, przebywajac miedzy
ludzmi na ziemi: Bedziesz milowal Pana Boga
twego z calego serca twego i z calaj duszy twojej
i ze wszystkiej myslci twojej. To jest najwieksze
i pierwsze przykazanie. A wtore, rowne jemu: Be-
dziesz milowal bliźniego swego, jak siebie samego.
Zaprawde, powiadam wam, cokolwiek uczyniliście
jednemu z tych braci moich najmniejszych, mnie-
ście uczynili.

I wiemy, zes uczyl nas walczye z ziem sklono-
sciami, z pokusami, i zes uczyl nas swoim przy-
kladem, jak znosić cierpienia i krzyze z poddaniem
sie woli Bozej. I mowiles: Jesli kto chce isc za
mna, niechaj zaprze samego siebie i niech wezmie
krzyz swój, a nasluduje mnie. Kto nie bierze
krzyza swego, i nie idzie za mna, nie jest mnie go-
dzien.

Przychodzimy do Ciebie wszyscy, ktorzy pra-
cujemy i obciazeni jesteśmy, a ty nas pokrzepisz.
Wezmijemy na siebie jarzmo twoje, zachowamy twe
przykazania,, zaprzemy samych siebie, wezmijemy
krzyz swój i uczyc sie bedziemy od ciebie, zes ci-
chy jesteś, i pokornego serca, a znajdziemy uko-
jenie dla serc naszych. Albowiem jarzmo twoje
slodkie jest, a brzemie twoje lekkie.

Niech bedzie pochwalone Boskie Serce, przez
ktore nam przyslo zbawienie.

Pan swiatlosc moja, i zbawienie moje: kogoż
sie bede bal? Pan obrońca zycia mego: kogoż sie
uliekne?

Gdy nacieraja na mnie ludzie zli, by zarli-
cialo moje: nieprzyjaciele moi, ktorzy mnie trapią,
oni sami mdleja i upadaja.

Choćby stnely przeciwko mnie wojska, nie u-
straszy sie serce moje: choćby sie wszczela prze-
ciwko mnie bitwa, i wtedy nadzieje miec bede.

O jedno ja prosze Pana, i tego pragne: abym
przebywal w domu Pańskim po wszystkie dni zy-

Kornel Ujejski.

Suplikacje

„Święty Boże, Święty mocny,
„Święty nieśmiertelny —
Zmiłuj się nad nami!

I ogarnal postrach nocny
Twój lud niegdyś dzielny —
Zmiłuj się nad nami!

Jako kłosa wstajem z bólem,
Zgłuszeni kółkiem —
Zmiłuj się nad nami!...

„Od powietrza, głodu,
„Ognia i niewoli —
„Wybaw nas Panie!

Od wraźego rodu
Pastwy i swawoli —
Wybaw nas Panie!

Od bratniej niezgody,
Przy czerpaniu wody —
Wybaw nas Panie!

„Od zgonu nagłego,
„Bez skruchy i pacierza —
Zachowaj nas Panie!

I od zelżywego
Z wrogami przymierza —
Zachowaj nas Panie!

Od pokus do grzechu,
Bluznierczego śmiechu —
Zachowaj nas Panie!

„My grzeszni Ciebie
„Boga błagamy —
„Wysłuchaj nas Panie!

Przez Ojców w Niebie
Bez grzesznej plamy —
Wysłuchaj nas Panie!

Przez pełnię czaszy
Łez i krwi naszej —
Wysłuchaj nas Panie!

cia mego; abym się nasycal rozkoszami Pańskimi
i nawiedzal swiatynie jego.

Bo on mnie ukrywa w przybytku swoim: chro-
ni w zle czasy pod osloną namiotu swego.

Przetóz wyslawiam Cie Panie, miedzy naro-
dami: i spiewam imieniowi Twemu.

Miluje cie, Panie, mocy moja.
Pan twierdza moja i ucieczka moja, i wybawi-
ciel moj...

Miluje cie, Panie.
Przyjdź, Panie Jezu.

Serce Jezusa, gorejace ognisko milosci, roz-
niec w sercach naszych plomien twej Boskiej mi-
losci.

Serce Jezusa, hojne dla wszystkich, ktorzy cie-
bie wzywaja, zmiłuj się nad nami.

Drukiem drukarni „Dziennika Pomorskiego“ w Chojnicach
Redaktor odpowiedzialny: Bonifacy Chmielewski, Chojnice
Wydawca Juliusz Schreiber, Chojnice.